

BIELMOWY (1) *ai*

A pl subst bielmow(e).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymiotnik od „bielmo”; pokryty bielmem, chory na bielmo, dotknięty bielmem:

Wyrażenie: »oczy bielmowe«: Zołć też pomoże ná oczy bielmowe, gdy ie ią pomáżešz. BielKron 97v.

LZ